

ת"פ (קריות) 61915-07-23 - מדינת ישראל נ' גנאדי רבינוביץ'

ת"פ (קריות) 61915-07-23 - מדינת ישראל נ' גנאדי רבינוביץ' שלום קריות

ת"פ (קריות) 61915-07-23

מדינת ישראל

נגד

גנאדי רבינוביץ'

בית משפט השלום בקריות

[30.06.2024]

כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

החלטה

בקשה לביטול כתב האישום בשל היעדר שימוע, בהתאם לסעיף 60א' לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 (להלן

- חוק סדר הדין הפלילי או חסד"פ).

העובדות וטענות הצדדים

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב, לפי סעיף 413 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); גניבה מרכב, לפי סעיף 413ד (א) לחוק העונשין; וחבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 14.5.21 התפרץ הנאשם לשני רכבים וגנב מתוכם רכוש. כן נגרם נזק לרכבים בשל אירוע הפריצה.

2. הנאשם טוען כי לא קיבל מכתב יידוע טרם הגשת האישום כנדרש בסעיף 60א' לחסד"פ. המאשימה השיבה כי ביום 28.7.22 נשלח המכתב לכתובתו הידועה אותה עת של הנאשם. כן טוענת היא שלאור כך שהנאשם היה במועד זה אסיר "התובע שחתום על כתב האישום ביקש לשלוח את מכתב היידוע לחשוד תוך שציין שהוא אסיר". משכך נטען אפוא שהמכתב נשלח הן לכתובת הידועה והן לבית המאסר. אציין כבר עתה שהמאשימה טוענת שלאור חלוף הזמן אין ביכולתה להתחקות אחר דבר הדואר הרשום ואולם טיעון זה עניינו באישור קבלת דבר הדואר, בעוד שכפי שיובהר בהמשך, המאשימה לא הציגה במקרה זה אף אישור בדבר משלוח המכתב.

3. המאשימה סבורה כי עמדה בחובה המוטלת עליה בחוק, אך לחלופין טוענת שאף אם יימצא שנפל פגם כלשהו בהמצאת מכתב היידוע, הסעד המתאים הוא עריכת שימוע בדיעבד, היינו ללא ביטול כתב האישום, שהוא לטענתה סעד דרסטי בנסיבות העניין.

דיון והכרעה

4. כידוע, סעיף 60א' (א) לחסד"פ קובע כי "רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה...". סעיף 60א' (ג) קובע כי "נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה". החוק קובע אפוא כי מכתב היידוע יישלח לכתובת "הידועה" למאשימה. כן תשומת הלב שהחוק אינו דורש קיומו של אישור מסירה על מנת לצאת ידי חובה ודי במשלוח בדואר רשום לכתובת "הידועה". בכך, הקל המחוקק עם רשויות התביעה ואולם, מובן שהמאשימה אינה פטורה מלהוכיח שאכן שלחה את המכתב בדואר רשום.
5. בענייננו לא הוצג כל אישור לפיו המאשימה אכן שלחה לנאשם את מכתב היידוע, לא לכתובת שהייתה ידועה לה ולא לבית המאסר בו ריצה אותה עת את עונשו. ודוק: הסנגור טען במפורש בבקשתו שלא מצא "כל אסמכתא ברשימת חומר החקירה ובחומר החקירה עצמו" למשלוח מכתב יידוע והמאשימה בתגובתה לא צירפה כל אישור על משלוח דבר דואר. די בכך על מנת להגיע למסקנה לפיה המאשימה לא הוכיחה שעמדה בדרישות החוק ויש לקבוע אפוא שלא נשלח מכתב יידוע לנאשם. ודוק: אינני דן בשאלה אם ניתן להוכיח את דבר המשלוח בדרכים שונות מאשר המצאת אישור של רשות הדואר (שאמור להיות כמובן מתויק בתיק) וזאת בשל כך שהמאשימה לא טענה דבר בנושא ולא ראיתי לעשות כן מיוזמתי. מדובר אפוא בפגם ברור והשאלה היא מהי תוצאתו.
6. כידוע, לא כל פגם בהליך הפלילי מוביל בהכרח לביטול כתב האישום אלא יש להתאים את הסעד לפגם וזאת בהתאם לכללי עקרון הבטלות היחסית (ע"פ 1053/13 חסן הייכל נ' מדינת ישראל (23.6.2013), להלן - עניין הייכל; ע"פ 2413/99 גיספן נ' התצ"ר, פ"ד נה(4) 673). המאשימה מציעה לקיים שימוע בדיעבד כסעד מתון יותר מביטול האישום. לדידי, קיומו של שימוע בדיעבד, תוך הותרת כתב האישום תלוי ועומד, אינו סעד הולם דיו במקרה זה. החוק העניק לחשוד הזדמנות לשכנע את המאשימה להימנע מהגשת אישום טרם הגשתו ולא לאחריו. כפי שצוין בעניין הייכל "כדי שיגשים את תכליותיו באופן מיטבי, יש לקיים את השימוע מראש. זהו הכלל, וככל שאין טעמים לסתור, מן הראוי להקפיד עליו". לא מצאתי במקרה זה כל סיבה למנוע מהנאשם זכות זו ולהעמידו בעמדה נחותה, מקום בו האשם לאי קיומו של שימוע אינו רובץ לפתחו. ראו:
- "זכות השימוע נתונה לחשוד בשלב שבו טרם הוגש נגדו כתב אישום, ולא לאחר הגשתו. אין דומה שימוע ביחס לכתב אישום שטרם הוגש, לשימוע הנערך לאחר הגשתו. אין דומה שימוע לפני מעשה, לשימוע בדיעבד, בעוד כתב אישום תלוי ועומד." (בש"פ 984/10 פלוני נ' מ"י (25.2.2010))
7. לכך יש להוסיף שההליך מצוי בראשיתו והסנגור העלה טענה זו בהזדמנות הראשונה. מובן שאין בביטול האישום כדי למנוע את הגשתו מחדש לאחר עריכת שימוע, ככל שהמאשימה תסבור שכך יש לנהוג, ומשכך ראוי להעדיף לדעת עריכת שימוע מבלי שתלוי ועומד נגד הנאשם כתב אישום. לא התעלמתי מכך שמדובר בעבירות שבוצעו לפי הנתען ביום 14.5.21 ואולם המאשימה הגישה את כתב האישום מעל לשנתיים לאחר מכן, כך שאין מדובר בנתון המטה את הכף לחובת הנאשם ואין בו להצדיק פגיעה בזכויותיו. מלוא השיקולים במקרה זה תומכים אפוא בעריכת שימוע שלא בדיעבד אלא לאחר ביטול האישום.
8. אני מורה אפוא על ביטולו של כתב האישום. השימוע ייערך בתוך 14 יום מהיום. ככל שיוחלט על הגשת כתב אישום לאחר קיומו של השימוע, יומצא עותק לסנגור ויהיה בכך משום המצאה.
9. הדיון הקבוע - בטל.
- להמציא לצדדים את ההחלטה.
- ניתנה היום, כ"ד סיוון תשפ"ד, 30 יוני 2024, בהעדר הצדדים.